

Pytania prejudycjalne

Czy ustanowioną w art. 5 TFUE i w art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych⁽¹⁾ w zw. z art. 15, 16 i 17 karty oraz art. 28 TFUE i 56 TFUE zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie takiemu uregulowaniu jak rozporządzenie w sprawie usług taksówkowych i usług wynajmu samochodów z kierowcą z dnia 27 kwietnia 1995 r. w wypadku, gdy jest ono rozumiane w ten sposób, że pojęcie „usług taksówkowych” stosuje się również w odniesieniu do osób prywatnych działających jako kierowcy bez wynagrodzenia, praktykujących Ridesharing (wspólne przewozy) poprzez przyjmowanie zapytań dotyczących przewozów, które są im oferowane za pośrednictwem aplikacji informatycznej przedsiębiorstwa Uber BV i in. z siedzibą w innym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 8 października 2015 r. – Elda Otero Ramos/Servicio Galego de Saúde, Instituto Nacional de la Seguridad Social

(Sprawa C-531/15)

(2015/C 429/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elda Otero Ramos.

Strona pozwana: Servicio Galego de Saúde i Instituto Nacional de la Seguridad Social.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do sytuacji zagrożenia w trakcie karmienia piersią, o którym mowa w art. 26 ust. 4 w związku z ust. 3 Ley de Prevención de Riesgos Laborales (ustawy o zapobieganiu zagrożeniom zawodowym), który to hiszpański przepis prawa krajowego został wprowadzony w celu transpozycji art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 92/85/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią, znajdują zastosowanie zasady dotyczące ciężaru dowodu ustanowione w art. 19 dyrektywy 2006/54/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy można uznać za „okoliczności pozwalające domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” w rozumieniu art. 19 dyrektywy, istnienie zagrożenia dla karmienia piersią przy wykonywaniu zawodu pielęgniarki pracującej na szpitalnym oddziale ratunkowym, które to zagrożenie zostało wykazane poprzez uzasadnioną opinię lekarza, będącego jednocześnie szefem oddziału ratunkowego szpitala, w którym pracownica świadczy pracę?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy można uznać, że okoliczności, iż stanowisko pracy zajmowane przez pracownicę znajduje się na liście stanowisk, które są wolne od zagrożenia, sporządzonej przez pracodawcę po uprzedniej konsultacji z pracownikami, oraz że służby medycyny prewencyjnej oraz zapobiegania zagrożeniom zawodowym w danym szpitalu, wystawiły oświadczenie o zdolności do pracy, przy czym oba te dokumenty nie zawierają wyjaśnień odnośnie do tego, w jaki sposób doszło się do takiego wniosku, wystarczają do wykazania w każdym przypadku i bez możliwości ich zakwestionowania, że nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania w rozumieniu wspomnianego art. 19?

- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie i przeczącej na pytanie trzecie, na której ze stron – pozywającej pracownicy czy na pozwanym pracodawcy – spoczywa zgodnie z art. 19 dyrektywy 2006/54/WE ciężar dowodu w wykazaniu, po udowodnieniu istnienia zagrożenia dla karmiącej piersią matki lub karmionego piersią dziecka wynikającego ze świadczenia pracy (1) że nie jest możliwe dostosowanie warunków lub czasu pracy, lub że pomimo takiego dostosowania warunki danego stanowiska pracy mogłyby niekorzystnie wpłynąć na zdrowie pracownicy w ciąży lub karmiącej piersią — art. 26 ust. 2 w związku z ust. 4 Ley de Prevención de Riesgos Laborales (ustawy o zapobieganiu zagrożeniom zawodowym), który transponuje art. 5 ust. 2 dyrektywy 92/85/EWG —, oraz że (2) zmiana stanowiska pracy nie jest technicznie lub obiektywnie możliwa, lub że nie można jej w sposób rozsądny wymagać z uzasadnionych przyczyn — art. 26, ust. 3 w związku z ust. 4 Ley de Prevención de Riesgos Laborales, który transponuje art. 5 ust. 2 dyrektywy 92/85/EWG?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 9 października 2015 r. – Eurosaneamientos S.L. i in./ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

(Sprawa C-532/15)

(2015/C 429/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zaragoza

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Eurosaneamientos S.L., Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras S.A.

Strona pozwana: ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy istnienie wprowadzonego przez państwo uregulowania prawnego nakładającego wymóg kontroli ze strony państwa przy ustalaniu opłat pełnomocników sądowych przez wskazanie w drodze przepisów określających dokładną, wiążącą kwotę tych opłat i powierzenie sądom, w szczególności w przypadku obciążenia kosztami postępowania, następczej kontroli w każdym konkretnym przypadku określania tych opłat, mimo iż ogranicza się ona do sprawdzenia ścisłego stosowania stawki, bez możliwości odejścia od granic wskazanych przepisami stawek w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności i w drodze decyzji zawierającej uzasadnienie, jest zgodna z art. 4 ust. 3 [TUE] i 101 TFUE?
- 2) Czy dokonane przez Trybunał określenie pojęć „nadrzędnego interesu publicznego”, „proporcjonalności” i „konieczności” w art. [4] i [15] dyrektywy dotyczącej swobody świadczenia usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾ pozwala sądom krajowym w sytuacjach, w których ustalenie ceny usług jest przewidziane w ustawodawstwie państwa i istnieje dorozumiane oświadczenie ze względu na brak uregulowania w przepisach transponujących w przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego, mimo iż zbadanie go w świetle orzecznictwa wspólnotowego w żaden sposób nie pozwala na jego potwierdzenie, na uznanie, że istnieje w konkretnym przypadku ograniczenie nieuzasadnione interesem ogólnym i w związku z tym niestosowania uregulowania prawnego regulującej wynagrodzenie pełnomocników sądowych lub zmianę tego uregulowania?